

אגדת השועל והלחם

איכר אחד קצר בחרמש כל הבוקר, עד שהיה עייף וישב לנוח. יצא השועל מן החורשה, הסמוכה
:ניגש אל האיכר ואמר לו
?מה אתה אוכל
.לחם - אמר האיכר
.תן לי פרוסה, אף פעם לא טעמתי לחם
.נתן לו פרוסה
.מצויין אמר השועל. - גם אני אעשה לי לחם כזה. איך עושים אותו
קודם, קח מחרשה וחרוש את האדמה
?ואז יהיה לחם
...עוד לא. אחר כך משדדים
ויש לחם
!חכה רגע, עוד לא זרעת
?ואז יהיה לחם
.לא. אז ירד גשם והזרעים ינבטו ויגדלו כל החורף, ובערך בחג השבועות יבשילו
...לא. אז אתה קוצר ומביא את התבואה לגורן
!ואוכל לחם
...עוד לא. אתה צריך עוד לדוש, לאסוף את הגרעינים, לטחון אותם לקמח
? וסוף סוף אוכלים לחם
.עוד מעט. מן הקמח תעשה בצק, תלוש אותו, תעשה לך ככר לחם ותאפה בתנור
.ואז יש לי לחם? - כן, אז תחתוך לך פרוסה ותאכל
:חשב השועל ואמר
.קשה מדי, ארוך מדי, אפשר להשתגע
יותר טוב שארוץ לחפש לי איזו תרנגולת. והלך לו

הגרף פוטוצקי

חג השבועות הוא חגם של הגרים, שהרי דוד המלך מוצאו מרות המואביה שהיתה גרת צדק. ונוהגים לעלות בערב החג להר ציון, "כי מציון תצא תורה" ושם גם נמצא קברו של דוד המלך. אנשי הר ציון היו מקבלים בברכה ובכבוד את גרי הצדק העולים להר ועורכים להם מסיבה מיוחדת, נותנים להם ירק ופרחים הגדלים על ההר כדי שיקשטו בהם את בתיהם, ואף מספרים להם מעשיות וספורים על גרים שנספחו לעמינו, וקידשו את השם. אחד מן הסיפורים האלה הוא סיפורו של הגר אברהם בן אברהם מוילנה, מי שהיה הגרף פוטוצקי, שדבק בעמו החדש ואף עלה על המוקד כדי לקדש את ה' ביום השני של שבועות בשנת תק"ט.

ומעשה שהיה כך היה

גרף פוטוצקי היה אחד מן האצילים החשובים בפולין. הוא היה אחד מרעיו של המלך, והיה הלו השפעה עצומה על עמו.

כשהיה צעיר נסע לפריס ושם הכיר רב יהודי שהיה תלמיד חכם גדול ומקובל. ביקש הגרף ללמוד את תורת היהודים מפי הרב, והמשיך בלימודיו זמן רב. כשהיה בקיא בתורה ובדיני ישראל עבר לגור באמסטרדם שבהולנד, מקום שבו לא הכיר אותו איש, והתגייר.

לימים חזר לפולין ועבר לגור בעיירה קטנה, שם חי לו מבלי שאיש ידע מיהו ומנין בא. יום אחד פגש בו אחד ממכריו הישנים, ומיהר לגלות את הסוד למשפחתו. השמועה הכתה אותם כרעם ביום בהיר. גרף פוטוצקי הגדול התגייר וחי כיהודי בעוני ובמחסור בכפר קטן! אין זאת כי הוכה בשיגעון!

יום יום באו אליו קרובי משפחתו ומכרים כמרים ואצילים, וניסו לדבר על לבו להתנער משגעונו ולשוב לארמון. אולם אברהם בן אברהם היה איתן באמונתו החדשה וסירב לשמוע לדבריהם. לא הועילו כל הפיתויים והאיומים – הוא דבק בדתו החדשה ובעמו החדש, ושום תענוגות העולם או איומים בייסורי שאול לא הועילו כדי להרחיק אותו מעם ישראל. לבסוף נואשו קרוביו של הגרף פוטוצקי מבן משפחתם. יום אחד באו ואסרוהו בכבלים וזרקו אותו לתא חשוך בבית האסורים של וילנה. במשפט שנערך לו נגזר דינו לשריפה בכיכר הגדולה של העיר. למען ישמעו ויראו.

עד לשעתו האחרונה לא הרפו ממנו קרוביו, ועשו הכל כדי "להציל את נשמתו" וכדי שיחזור אל חיק הכנסיה לפני מותו.

אבל לא הועילו המילים הטובות ולא הועילו הייסורים. אברהם בן אברהם לא איבד את אמונתו וקיבל על עצמו לקדש שם שמים ברבים.

כאשר נואשו הכמרים מן הגרף הסרבן שלחו לקרוא לרבני וילנה ודרשו מהם ללכת לבית הסוהר ולהשפיע עליו שיחזור וישוב לדתו הישנה.

"אמרו לו כי אין טעם בקורבנו, משום שגירורו לא נערך על פי הכללים, ועל כן אין לו כלל תוקף" אמרו הכמרים, ואיימו על הרבנים שישחטו את כל יהודי העיר אם לא ימלאו את הפקודה. ובניתיים הסיתו את תושבי העיר הנוצרים ואת הכפריים שבסביבה נגד שכניהם היהודים. הלכו שלשת רבני העיר אל גר הצדק בבית הסוהר. לילה שלם ישבו בתאו ואמרו יחד עמו תיקון ליל שבועות. התא היה אפל וטחוב, אבל בליבם היה אור גדול. הם אמרו את התיקון בכוונה עצומה, נדמה

היה להם שאינם בודדים בתא. שכן הם יכלו לשמוע משק כנפי מלאכים שמילאו את התא. עם בוקר, כאשר הגיעה שעתם להיפרד מן הגר גילו לו הרבנים את דבר השליחות שהטילו

עליהם הכמרים. דמעות זלגו מעיני הרבנים, וגם הגר בכה.
ליבו נכמר על עמו החדש, והוא התמלא חרדה מפני הצפוי ליהודים מידי הנוצרים הנקמנים.
יחד עם זאת ידע את אשר עליו לעשות.
"אחים" אמר "לבי עזב את בני עמי ובא לדבוק בכם היהודים באהבה. אקבל עלי את מצוות
תורתנו ואם נגזר עלי לעלות על המוקד אקיים את המצווה, כמו שעשו קדושים אחרים לפני"
על קברו של גר הצדק הקדוש מוילנה צמח עץ גדול. לפני שנפטר הגאון מוילנה ביקש הגאון
מוילנה שיטמנוהו סמוך לקברו של אותו קדוש.
בימי השואה הרסו הנאצים הרשעים את בית העלמין היהודי בוילנה, ורק המצבה והעץ של
גר הצדק נשארו לפליטה.

החכם והסוחרים

מעשה בתלמיד-חכם אחד שנסע בספינה. באותה ספינה נסעו סוחרים עשירים, שהובילו עמם סחורות. היו הסוחרים מתגאים בסחורותיהם איש לפני רעהו ומתארים את העסקים המוצלחים שצפויים להם.

רק היהודי החכם ישב עם ספריו ולמד, ולא השתתף בשיחותיהם של הסוחרים.

שאלו הסוחרים את היהודי: "האם גם אתה מוליך עמך סחורה?"

השיב החכם: "כן, אך סחורתי יקרה יותר מכל סחורותיכם".

שמעו כך הסוחרים והתחילו לנסות לנחש איזו סחורה יקרה זו שמוביל עמו היהודי. אחד אמר: "ודאי הוא מוביל משי יקר". שני אמר: "אני חושב שיש עמו תכשיטי-זהב מרהיבים". שלישי אמר: "ואולי הוא נושא עמו יהלומים ואבנים יקרות אחרות?".

מרב סקרנותם החלו לחפש את הסחורה. הם שאלו את רב-החובל היכן מצויה סחורתו של היהודי. אמר להם רב-החובל: "היהודי הזה לא הביא עמו שום סחורה". בדקו הסוחרים בחדרו, וראו שאין גם שם זכר לסחורה כלשהי. כך חיפשו ובדקו ולא מצאו דבר.

לגלו הסוחרים על היהודי: "לא סוחר אתה, אלא סתם עני שאין לו מאומה". אך החכם שתק ולא השיב להם מלה.

הספינה המשיכה במסעה ולפתע התנפלו שודדי-ים על האניה ולקחו את כל הסחורה שהיתה בה. הסוחרים העשירים נותרו בלי כסף ובלי רכוש, רק עם בגדיהם אשר לעורם.

אמר להם החכם: "עכשיו תיוכחו שסחורתי יקרה יותר משלכם".

כשהגיעו ליבשה, נכנס החכם לבית-המדרש והחל לשוחח בדברי-תורה עם יושבי בית-המדרש. הללו ראו מיד כי האורח הוא חכם גדול. מיהרו להזמין את כל תלמידי-החכמים, והאורח דרש לפניהם דרשה נפלאה ועמוקה.

אחרי הדרשה הכינו לכבודו סעודה גדולה וכיבדוהו כבוד רב. אחר החכם למארחיו: "אנא מכם, דאגו גם לסוחרים שבאו עמי בספינה, אשר שודדים גזלו מהם את כל סחורותיהם והשאירום בעירום ובחוסר-כל". שמעו היהודים בקולו, הכינו אכסניה לסוחרים ונתנו להם כסף שיוכלו לקנות אוכל ולחזור לבתיהם".

היו הסוחרים מלאי תודה לחכם, ובאו לבקש את סליחתו על שלגלו עליו בהיותם בספינה. אמר להם: "הלא אמרתי לכם שסחורתי יקרה יותר משלכם; הסחורה שלכם יכולה להיטל מכם, ואילו סחורתי קיימת לעד".

ועל כך אמר דוד המלך: "טוב לי תורת-פיך מאלפי זהב וכסף".

על-פי מדרש תנחומא פ' תרומה, ותנחומא-הקדום שם

המטבע

הר קדוש ונהדר יש בירושלים, הר ציון שמו. וקדוש הוא ההר, כמו שנאמר: "ואני סמכתי מלכי על ציון הר קודשי". שם על ההר הזה נטה את אהלו המלך דוד, ושם גם נמצא קברו, במערת המלך דוד. שנים רבות היה ההר בידי הערבים, והם לא נתנו ליהודים להתקרב אל הקבר היקר ללבם. רק ביום אחד בשנה, יום ז' בסיון אסרו חג של שבועות שהוא יום פטירתו של דוד המלך - הרשו ליהודים לגשת אל חלון שהשקיף למערה. וגם זאת תמורת תשלום. כל אדם שניגש נדרש לשלם מטבע.

אבא שהיה רבה של ירושלים העתיקה והר ציון, נהג לעלות באותו יום להר ועימו כיס מלא מטבעות, כי רבים היו היהודים העניים שרצו להתפלל על קברו של דוד המלך ולא היה להם מטבע בכיסם. והיו גם יהודים רבים אשר באו מהגולה אשר חגגו באסרו חג, יום טוב שני של גלויות, ואסור היה להם לשאת עמם מטבעות.

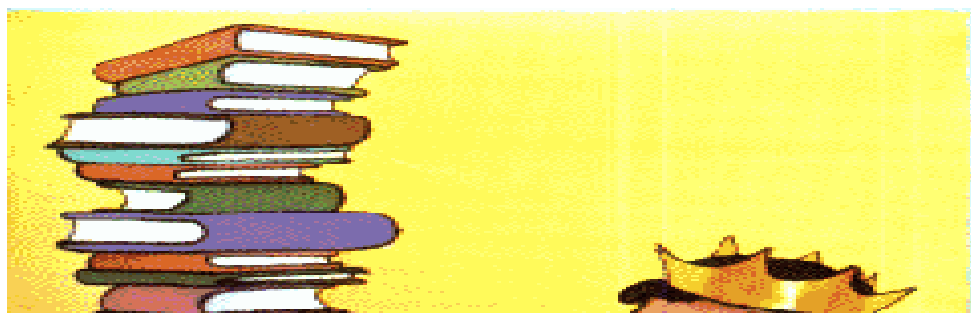
היה אבי עומד ליד שער הקבר ומחלק מטבעות לכל מי שנצרך. והיה לו באותו כיס מטבעות, וביניהם מטבע אחת שקיבל מעני, הוא שמר עליה מכל משמר, שכן אמרו: "מטבע של עני מביאה ברכה ועושר" ואבא אכן האמין בכל ליבו כי בזכות מטבע זו מתרבות המטבעות בכיסו. ואמנם כיון היה תמיד מלא מטבעות, ומעולם לא חסר לו מטבע לתת לעני המבקש להשתטח על קברו של דוד המלך. ומעולם לא נותר לו מטבע בסופו של אותו יום, מלבד המטבע של אותו עני.

והנה באסרו חג של שבועות של שנת תש"ז, שנה לפני הקמת מדינת ישראל ונגאל קברו של דוד המלך, עלה אבא להר ציון כדרכו, ובידו כיס המטבעות. כל היום עמד ליד השער וחילק מטבעות לכל נצרך. ובבא הערב המטבעות בכיסו שלו, מלבד המטבע של אותו עני. הערבים כבר עמדו לסגור את השער, גם אבא כבר פנה ללכת לביתו, והנה ההופיע לפתע יהודי גבה קומה והדור פנים, אורח שבא מן הגולה, והלך בצעדים גדולים אל מערת הקבר. השומרים שכבר אמרו לסגור, ביקשו מן האיש מטבע. לאיש שבא מן הגולה לא היו מטבעות בידו. בלי כסף לא תוכל להיכנס - אמרו השומרים.

כעס האיש ורגז: היתכן? לאחד מבני בניו של המלך דוד אינכם נותנים לגשת אל קברו?
אך השומרים בשלהם: שלם מטבע, ותיכנס. לא תשלם לא תיכנס.
ראה אבא את האיש בצערו והיסוס. לתת לאיש את המטבע האחרון או לא? מטבע זה שברכה בו לא היה רוצה להוציא מרשותו.
אבל... יהודי יפה זה הטוען שהוא מבני בניו של דוד המלך הרי נסיך הוא. ואיך אפשר למנוע ממנו להתפלל על קבר סבו?
הרהר והרהר. לבסוף נאנח, הכניס ידו לכיס הוציא את המטבע והושיט אותו לשומרים. ופתחו השומרים את השער והאורח נכנס והתפלל ליד הקבר.
לאחר התפילה ניגש האורח אל אבא, הסתכל בפניו ואמר לו: איך זוכר אותי? נדמה לי שאתה היית האיש... נדמה לי שלך נתתי מטבע לפני שנים, בדיוק כמו המטבע שנתת לשומרים. והנה רואה אתה... התקיים בי הפסוק: "שלח לחמך על פני המים וברבות הימים תמצאנו". ובטרם הספיק לשאול שאלות עזב האיש את המקום.
מי היה האיש? האמנם היה זה העני שנתן לו פעם את מטבע הברכה? חשב אבא ובלבו דאג: ומה יהיה בשנה הבאה בחג השבועות?
מניין יהיו לו די מטבעות כדי לפתוח שער לכל עניי העם?
והנה כשהגיע חג השבועות שנת תש"ח – קרה הנס. נס גדול, גדול מאד לפני החג ברחו הערבים מן ההר, ואבא עלה להר ואני איתו.
פתחנו את שערי הקבר לכל מי שביקש לבוא ולהתפלל. ערכנו קידוש גדול - ביין, עוגות, וברכות.
ומאז שורה הברכה על ההר הקדוש, ואין עוד צורך במטבע הברכה.

מתוך הספר: ירושלים שלי, בספור ובאגדה / זאב גלילי

מדוע נבנה בית המקדש בהר המוריה
כשבקש המלך שלמה לבנות את בית המקדש,

בחר את האבנים הגדולות והיפות ביותר, הביא ממרחקים עצי ארז
מפוארים, שכר את טובי הבנאים ומהנדסים.

אבל מקום לבנות עליו את בית המקדש לא מצא. בכל מקום שהחלו
הבנאים לבנות את הבית, לא הצליחו. מה שבנו הבנאים ביום, נהרס
בלילה. מה שבנו בלילה, התמוטט ביום.

היה המלך אובד עצות, ולא ידע את נפשו מרוב צער. אז נתגלה לו בחול המקום שבו ראוי לבנות את בית המקדש- הר הוריה. ולמה נבחר מקום זה? כי בו חיו ועבדו שני האחים, שאהבתם זה לזה הפכה את המקום למקודש לכל העמים לכל הדורות.

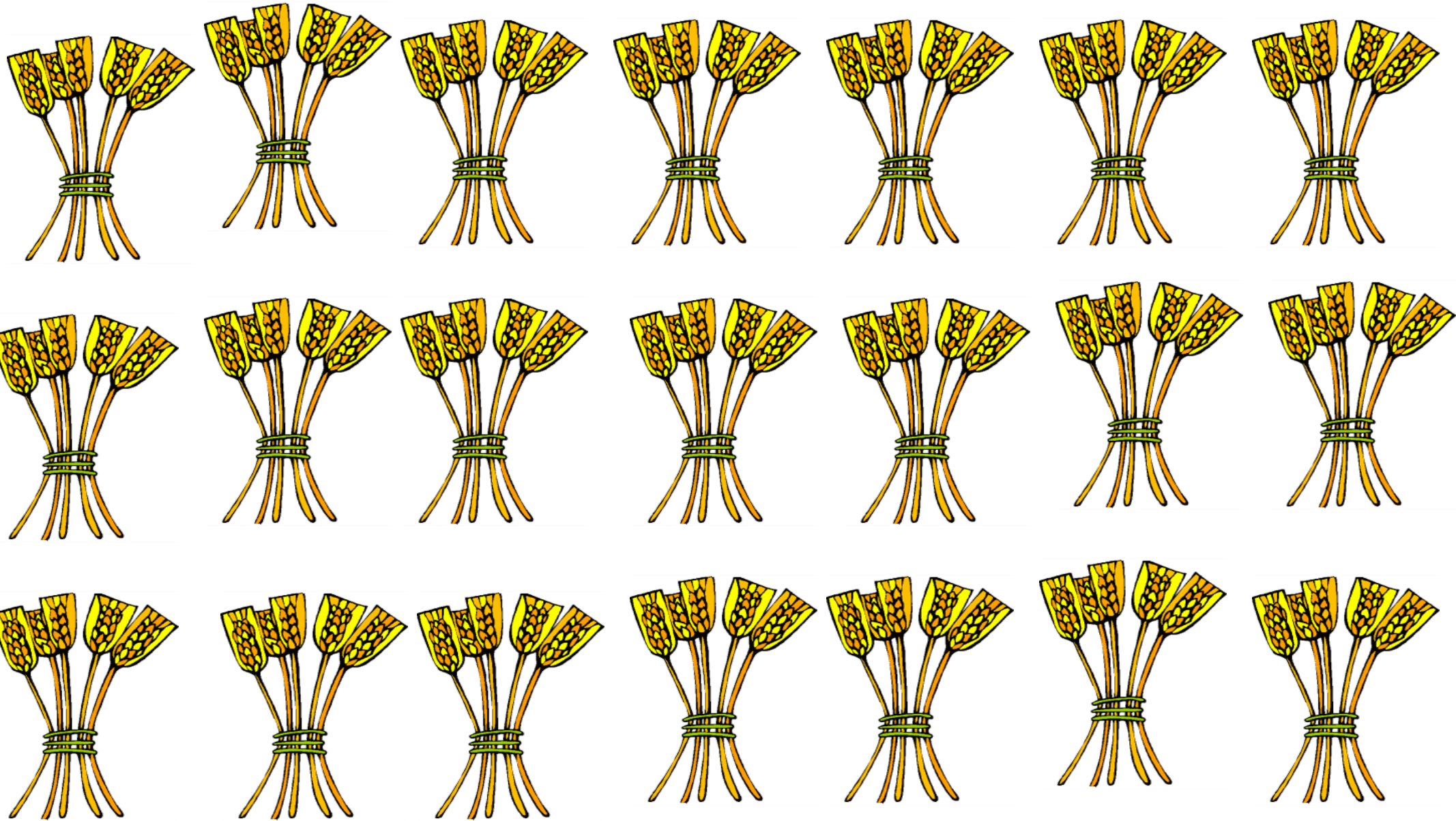
אהבת האחים שהפכה סמל לדורות

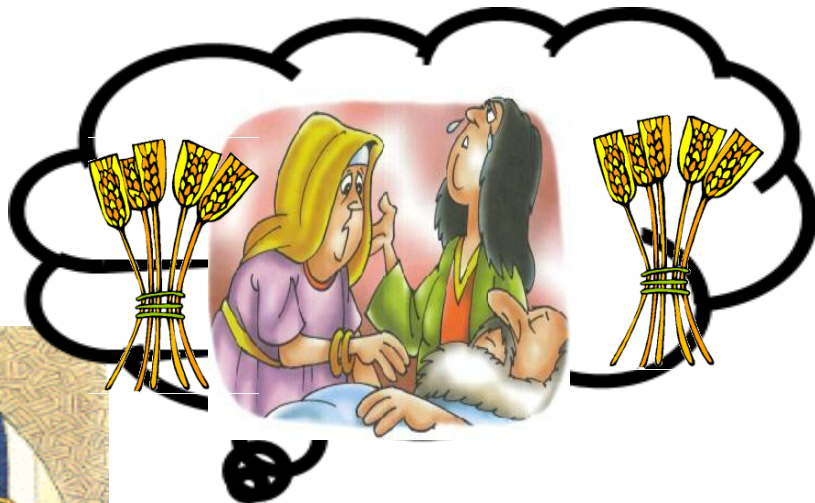
היה היו שני אחים עובדי אדמה, שהוציאו לחמם מחלקת קרקע שירשו מאביהם. הם אהבו זה את זה אהבה רבה, ובהגיע עת הקציר אלמו את התבואה לאלומות וחילקו אותן ביניהם שווה בשווה – עשר אלומות לאיש.

האח הצעיר התברך באישה ובבנים, ואילו הבכור נשאר ערירי. בלילה נדדה שנתו של האח הצעיר. הוא אמר לעצמו: "לי יש ילדים שיטפלו בי כשאהיה זקן, אך אחי מה יהא עליו? אתן לו חלק מאלומותי." הוא קם ממיטתו, יצא לשדה והעביר שתי אלומות לערימת האלומות של אחיו.

באותו לילה נדדה גם שנת האח הבכור. הוא אמר לעצמו: "אני ערירי,
וצרכי מועטים, אחי מטופל במשפחה, וצרכיו מרובים."

קם והעביר שתי אלומות מערימת אלומותיו לערמת אחיו.

בבוקר גילו שני האחים להפתעתם, כי לכל אחד עשר אלומות, כמו ביום הקודם.

לילה אחר לילה חזרו על המעשה, ומידי בוקר הופתעו מחדש. באחד הלילות יצאו השניים, אל השדה באותה שעה ונתקלו זה בזה. מיד הבינו מה שקרה נפלו איש על צוואר אחיו בבכי. ובמקום הזה נבנה בית המקדש.

סיפורים חסידים לילדים (ולמבוגרים הצעירים בנפשם) לקראת חג

השבועות

הרב שי פירון

פעם אחת הזמין אברך אחד, תלמיד חכם, את חותנו העשיר לדין לפני רבי דוד שלמה אייבשיץ. הוא טען, כי כאשר השתדך עם בתו הבטיח לו מזונות על שולחנו כל ימי חייו ובלבד שיעסוק בתורה. עכשיו, עברה שנה אחת לאחר החתונה, וחותנו הפר את הבטחתו, באומר כי עליו לחפש לו איזה מסחר ולפרנס בעצמו את ביתו. החותן לא הכחיש את דבר הבטחתו ורבי דוד שלמה חייבו לפרנס את חתנו וביתו כמו שהבטיח, כדי שיוכל לעסוק בתורה.

התחיל החותן לערער על פסק דינו של הרב: הרי משנה מפורשת במסכת אבות (פרק ב, משנה ב) "יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ?..."

אמנם צדקת בטענתך החזיר לו רבי דוד שלמה ומשנה זו סוברת כמותך, אבל יותר טוב כי חתנך ישב ויעסוק בתורה ולא יקיים משנה זו, משיקיים משנה זו ולא יעסוק בתורה...

* * *

בבית רבי צבי חנוך הכהן ליון, רב העיר בנדין בתקופה שבין שתי מלחמות העולם, התקיימה אסיפה של ראשי הקהילה. הם התכנסו לדון בבעיות קהילתם. בראשם ישב כמובן רבם הנערץ, שאישיותו וחכמתו הטביעו את רישומם על דיוני ועד הקהילה.

לפתע, באמצע הדיונים, נפתחה הדלת ויהודי זר נכנס לבית.

הבחין רבי צבי חנוך בזר, העומד מהסס ליד הפתח, קם מכיסאו וקיבל פניו בשמחה גלויה.

"שלום עליכם, שלום עליכם" - הקביל את פניו בלבביות, והכניסו אל תוך הבית. ובעוד הוא מוביל את אורחו אל השולחן, פנה אל ראשי העדה ואמר:

"אנא סלחו לי, והמתינו לי קמעא כי תחילה עלי לטפל באורחי היקר."

לאחר שהושיב את האורח, קרא לרבנית שעמדה במטבח: "ראי נא, איזה אורח יקר בא אלינו".

ראשית הטעימו בכוסית יין ישן, משמחת לב ובדובשנית. ובתוך כך הכינה הרבנית ארוחה אותה הגישה לאורח הנכבד.

האורח סיים את הארוחה ונפרד בתודה עמוקה מרבי צבי חנוך. הלה ליווהו לפתח הבית ואמר לו:

כל אימת שתזדמן לבנדין, סור נא לביתי, אתה פשוט מחיה את נפשי.

פרנסי הקהילה, שראו את החיבה הרבה שרחש רבם לאורח, שאלו בסקרנות: "האם קרוב האיש לרבנו, או בן עירו? לתדהמתם הגדולה, השיב להם רבי צבי חנוך בתמימות: איני מכירו כלל. ברם, יהודי סר לביתי, חובה עלי לכבדו ולדאוג לו, שהרי מצות הכנסת אורחים היא מן המצוות שאין להן שיעור".

* * *

דרש אחד האדמו"רים בפני חסידיו:

בנוהג שבעולם, אנו רגילים להתבונן על לימוד תורה כשיבה בבית המדרש ועיון בתנ"ך ומפרשיו, במשנה, בתלמוד, בהלכה ובמוסר. אולם, מדברי נביאים למדנו: "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה". פסוק זה מלמד אותנו על החובה להתבונן מסביב וללמוד מכל מה שמתרחש בעולם. הכל תורה. הכל מעיד על ריבונו של עולם. עלינו לפקוח עיניים ולראות איך העולם כולו הוא בית מדרש המעיד על בוראו.

לפיכך, למדנו המגיד ממזריץ' שתורה אפשר ללמוד אפילו מגנב:

"זאת למדתי מגנב: הוא עמל בלילות; גם אם לא הצליח בלילה זה, אין הוא מתעצל ומנסה שוב בזה שאחריו; הוא מתאמץ אפילו בשביל חפצים פשוטים ערך; הוא וחבריו אוהבים זה את זה ומוסרים נפשם זה למען זה; הוא מאמין בדרכו וממשיך בה אף שהוא סופג מכות וייסורים".

מהאדמו"ר מסדיגורה למדנו להתבונן על הכלים והחפצים בהם אנו משתמשים דבר יום ביומו:

"מהרכבת למדתי שבגלל רגע אחת אתה עשוי לפספס ולהפסיד.

מהטלגרף למדתי שבעת שליחת מברק כל מילה נמנית, נחשבת ומצטרפת לחשבון.

ומהטלפון למדתי ששומעים שם כל מה שאומרים כאן."

* * *

אמר הגאון מוילנא להמגיד מדובנה:

כיצד אתה מצליח למצוא משל המתאים לפרש כל פסוק או מדרש הדורשים ביאור.

השיב ואמר לו ר' יעקב המגיד:

אמשול לכבודו משל: מעשה בקיסר, שהיה לו בן יחיד אהוב והיה מלמדו הרבה חכמות ולשונות. כשגדל הבן שלחו לארצות רחוקות להסתכל במעשי הבריות וללמוד שם הוויית העולם. שהה הבן זמן רב בארצות הרחוקות וחזר לבית אבא מלא וגדוש חכמה. עשה הקיסר סעודה גדולה לכבוד הבן, הזמין את כל שריו ומקורביו כדי שכל הקרואים ישתאו וישתוממו על פלאי חכמתו של בנו.

לאחר הסעודה יצא הקיסר בלוויית כל אורחיו, כנהוג אל היער לצוד ציד. שם, ביער הראה בן המלך את כוחו בקליעה אל המטרה, תוך שהוא קולע ולא מחטיא. ראו זאת השרים וגמרו את ההלל על חכמת הבן ועל כשרונו הרב. כשחזרו מן הציד דרך כפר אחד, ראו שם גדר עשויה פח, שכולה מנוקבת מפגיעות של חיצים כשמסביב לכל נקב מצוייר עיגול, סימן לפגיעה מדויקת במטרה. נדהמו כולם מהמיומנות של איכר זה המצליח בכל יריותיו מבלי להחטיא את מרכז העיגול המצוייר. הלכו לחקור אצל בני הכפר מי הקלע. אמרו להם שמדובר באיכר פשוט מבני הכפר. מיד שלחו לקרוא לאיכר כיוון שבא, שאלו הקיסר: למדני נא, הצלחה זו השרויה ביריותיך מניין היא? אף אני בקי באומנות היריה, אף על פי כן עתים אני מצליח לקלוע אל המטרה, ולפעמים לא ואילו אתה תמיד מצליח.

בתמימותו השיב האיכר: הענין פשוט לגמרי: כבודו עושה תחילה עיגול ולאחר כך הוא יורה בו ונמצא פעמים מצליח ופעמים לאו, וחילופו בי, שאני תחילה יורה ונוקב, ולבסוף אני מקיף את המקומות הנקובים עיגולי עיגולים, ולכן אינני נכשל אף פעם.

ור' יעקב מדובנה הפטיר ואמר:

אף אני מורי ורבי ר' אליהו, תחילה הנני מבאר את המקום הסתום בתורה או במדרש, ולאחר כך הנני מטיל בצידו משל בחינת תנא דמסייע..

ריב ההרים

בשעה שרצה הקב"ה לתת את התורה לעם ישראל, התחילו לריב ביניהם:
הר הכרמל אמר: אני הר כל כך יפה, גבוה ונחמד למראה. בוודאי עליי ייתן ה' את התורה לעמו
ישראל.

ענה לו הר התבור: לא עליך, כי אם עליי, ההר הרם, היפה בעולם!

התערב הר הצופים ואמר: אין כמוני הר יפה בעולם, על ראשי ישכון שלג צח ולבן, רק מעל פסגתי
הלבנה ייתן הקב"ה את התורה.

כך רבו ההרים ביניהם, רק הר סיני עמד לו בשקט ושתק, הוא חשב לעצמו:
הרי אני כל כך קטן, לא פאר לי, לא הדר, משכני במדבר, מי בכלל יביט עליי?

ואז נשמע קולו של הקב"ה: על מה תריבו הרים גאים?
רק על הר סיני העניו, ייתן ה' תורתו!

הרכינו ההרים את ראשיהם בבושה, והר סיני התמלא כולו ירק ופרחים לקראת מתן תורה.